

Материнський плач

На цій землі все більшає могил
Сміливих хлопців, дужих, тямовитих,
Які війни гасили лютий вир
І прагнули загарбників спинити.
А нині понад ними лине плач,
Плач материнський, болісний, журливий:
«Ой що ж війна ця наробила,
Дітей невинних погубила!
Мій хлопчик захищав свій дім – Донбас
І для себе, і для нас...
В сирій землі тепер судьба йому лежати»
І мати кожен день продовжує все звати:
«Вставай, синочку мій, вставай!»
А дід їй тихо: «Не гукай!
Він не повернеться, не встане,
Були смертельні в нього рани.
Твій син, онук мій, наша кров...» -
І котиться сльозинка знов
Його старечою щокою,
А він тремтячою рукою
Несе чарчину, промовля:
« Я п'ю за тих, кого земля
Навіки вкрила, прихистила,
Кому згорнула тихо крила,

Онучку...» - знов сльоза біжить,
А мати плаче і кричить:
«Ой, синочку, не лежи,
Мене, маму, обійми!
Що ж ви, злії, наробили?!
Січу смертну ізчинили?!
Вам ганьба од матерів.
Мій синок вже не почує
Колискову: люлі-люлі...»
Квилить тихо, плаче мати:
Вже не в змозі її син
Обійняти, цілувати, приласкати...
...У Донецьку і у Львові,
У Тернополі й Полтаві
Від зорі і до зорі
Чути плач і ллються сльози,
Бо прощаються з синами
Українські матері...

Лілія Ажніна,

учениця 9 класу Миколаївської ЗОШ І-ІІІ ступенів,
член гуртка «Літературне краєзнавство»